

Kniha Daniel — číslo dvacet dva

Odhalení prorocké rozpravy: metodologie pozdního deště a závěrečné krize

Jeff Pippenger

2023-12-17

Metodologie, která je schválena Bohem, je výslovně určena v 28. a 29. kapitole Izajáše, kde je tato metodologie představena jako „řádek za řádkem“. Dne 11. září 2001 sestoupil mocný anděl ze Zjevení osmnácté kapitoly, a tím zopakoval své sestoupení, které učinil 11. srpna 1840. V obou případech byl po jeho sestoupení Babylón označen za padlý a byla vydána — a brzy bude znovu vydána — výzva těm, kdo jsou dosud v jeho společenství, aby z něho vyšli. V obou případech měla událost, která naplnila předpověď, celosvětový dopad, neboť právě tak, jako bylo poselství prvního anděla roku 1840 nesené „do každé misijní stanice na světě“, byl událostí z 11. září 2001 zasažen celý svět a porozuměl jí. Proroctví, které se naplnilo 11. srpna 1840, bylo proroctvím, jež označovalo uvalení omezení na islám druhého běda, a bezprostředně po 11. září 2001 bylo uvaleno omezení na islám třetího běda.

11. srpen 1840 představuje zmocnění poselství, které bylo odpečetěno v čase konce roku 1798, a 11. září 2001 představuje zmocnění poselství, které bylo odpečetěno v čase konce roku 1989. Základní pravidlo hnutí prvního anděla bylo potvrzeno 11. srpna 1840 a tímto pravidlem byl princip den za rok. Základní pravidlo hnutí třetího anděla bylo potvrzeno 11. září 2001. Tímto pravidlem je, že pravda se ustavuje přinášením „řádku za řádkem“, čímž se dokládá, že konec je znázorněn počátkem a že se dějiny opakují. Prorocká událost 11. září 2001 není doložena pouze přímými slovy sestry Whiteové, ale ještě významněji tím, že události dokonale probíhaly souběžně s tímž mezníkem v milleritské historii. To, co bylo rozpoznáno při události 11. srpna 1840, nebylo ani tak naplnění proroctví, jako spíše správnost metodologie přijaté Millerem a jeho spolupracovníky.

„Tato událost přesně naplnila předpověď. Když se o ní rozšířila zpráva, zástupy byly přesvědčeny o správnosti zásad prorockého výkladu, které přijal Miller a jeho spolupracovníci, a adventnímu hnutí byl dán podivuhodný podnět. Muži vzdělaní a společensky významní se spojili s Millerem jak v kázání, tak při zveřejňování jeho názorů, a od roku 1840 do roku 1844 se toto dílo rychle šířilo.“ Velké drama věků, 335.

Dne 11. září 2001, když se začal odměřovat pozdní déšť, se „debata“ týkala a dosud týká právě či falešné metodologie. Proroctví milleritního hnutí jsou předložena jak na mapě z roku 1843, tak na mapě z roku 1850, které sestra Whiteová schvaluje jako navržené Pánem a také jako naplnění druhé kapitoly knihy Abakuk. Poselství milleritů, které vzniklo skrze „zásady prorockého výkladu přijaté Millerem a jeho spolupracovníky“ a které poté vyvolalo „podivuhodný popud“, jenž zmocnil poselství Půlnočního volání, bylo znázorněno na těchto dvou posvátných mapách. Proroctví znázorněná na těchto dvou posvátných mapách byla určena a ustanovena Millerovými prorockými pravidly. Tyto mapy byly naplněním příkazu v Abakukovi, aby byla proroctví, jež byla ustanovena Millerovou metodologií, vizuálně znázorněna na „deskách“, v množném čísle. Druhá

kapitola knihy Abakuk určuje a je přímo spojena s „debatou“ dvacáté sedmé kapitoly Izajáše.

Postavím se na svou stráž a stanu na věži; budu vyhlížet, abych viděl, co mi řekne a co odpovím, až budu kárán. Abakuk 2,1.

Slovo „pokáral“ v tomto verši znamená „vedl spor s“. Abakuk, představující strážné hnutí prvního i třetího anděla, měl být předmětem sporu a přál si porozumět tomu, co má odpovědět, až debata začne. Odpovědí v dějinách prvního anděla bylo vytvoření dvou posvátných tabulí a odpovědí v dějinách hnutí třetího anděla bylo vytvoření prorocké série nazvané Abakukovy dvě tabule. Tabule i tato série byly vybudovány na metodologii znázorněné v každých z těchto příslušných dějin. V Abakukovi tato metodologie představuje to, co strážní používají k ustanovení poselství, a zároveň označuje otázku, o níž se „vede spor“, což pak vytváří dvě třídy uctíváčů.

Postavím se na svou stráž a umístím se na věž, a budu vyhlížet, abych viděl, co mi řekne a co odpovím, až budu kárán. I odpověděl mi Hospodin a řekl: Zapiš vidění a zřetelně je vyryj na desky, aby je mohl číst v běhu ten, kdo je čte. Neboť vidění je ještě pro určený čas; avšak při konci promluví a nebude lhát. I kdyby se opozdilo, čekej na ně; neboť jistě přijde, neopozdívá se. Hle, duše toho, kdo se vypíná, není v něm přímá; spravedlivý však bude živ svou vírou. Abakuk 2,1–4.

Jedna třída je ospravedlněna vírou a druhá třída je povýšena v duši, jak to představují farizeus a celník. Farizeové důvěřovali metodologii založené na zvyku a tradici a farizeus také představoval náboženský systém, který si udržoval kontrolu nad svým stádem zaváděním hierarchického systému řízeného těmi, kdo o sobě prohlašovali, že jsou Božím vyvoleným lidem a obhájci pravdy, avšak nakonec se podíleli na ukřižování Pravdy. Prorocká „rozprava“ v dvacáté sedmé kapitole Izajáše se týká pravé a falešné biblické metodologie. Protivníky v této „rozpravě“ jsou ti, kdo následují metodologii Eliáše pro onu dobu, a dlouho zavedený systém teologických znalců, který je v době Kristově předobrazen veleradou.

Dvacátá sedmá kapitola uvádí, že „spor“ začíná tehdy, když „zadržuje“, totiž když Bůh zadržuje „svůj prudký vítr“, „v den východního větru“. „S mírou, když vyhání, povedeš s ním spor; on zadržuje svůj prudký vítr v den východního větru. Proto tím bude smířena nepravost Jákobova.“ Slovo „smířena“ znamená vykoupěna a představuje vymazání hříchu ve vyšetřujícím soudu. Metodologie, o níž se vede spor, představuje zkoušku, která musí být obstána, mají-li být hříchy Božího lidu vymazány. Metodologie Eliášova jakožto zkouška je představena v dějinách Krista, kde jsme byli předem varováni, že v oné době ti, kdo odmítli poselství Jana Křtitele (jehož Kristus označil za Eliáše), nemohli mít prospěch z Ježíšova učení.

Poselství pozdního deště je znázorněno jako učení Ježíše, neboť On je Slovo; a nadto je pozdní dešť znázorněn jako „občerstvení“, které je vymezeno jako „přítomnost Páně“.

Čiňte tedy pokání a obraťte se, aby vaše hříchy byly zahlazeny, až přijdou časy občerstvení od tváře Páně; a poše Ježíše Krista, který vám byl dříve zvěstován. Skutky 3,19.20.

Sestra Whiteová uvádí, že anděl, který sestoupil v desáté kapitole Zjevení, 11. srpna 1840, „nebyl nikdo menší než Ježíš Kristus“. Anděl, který sestoupil 11. září 2001, by tedy rovněž „nebyl nikdo

menší než Ježíš Kristus“. Jeho sestoupení v obou těchto dějinách označuje počátek prorocké „rozpravy“ o pravé či falešné metodologii, neboť je znázorněno knihou v Jeho ruce, kterou byl Boží lid přikázán sníst. Když byl Ježíš v Galileji, poučil učedníky, že musí jíst Jeho tělo a pít Jeho krev, neboť tam prohlásil, že je chléb sestoupivší z nebe. Právě tam ztratil více učedníků než v kterémkoli jiném bodě své služby a ti, kdo odešli, se již nikdy nevrátili. Ti, kdo odešli, tak učinili proto, že se rozhodli vykládat Jeho učení pomocí falešné metodologie, když Jeho slova chápali v jejich doslovném smyslu, místo aby je správně uplatnili v duchovním smyslu. „Rozprava“ z Izajáše dvacet sedm je prorockým mezníkem, který má několik svědků k potvrzení toho, že představuje ustavený vyznávaný systém biblického výkladu stojící v konfrontaci s metodologií představovanou poslem Eliášem.

Označuje určitý bod v postupném pomíjení bývalé smlouvy a Bohem vyvoleného lidu a počátek smluvního vztahu s těmi, „kteří kdysi nebyli lidem Božím“. „Debata“ pak, což je ještě důležitější, představuje počátek časového období, které se uzavírá brzy přicházejícím nedělním zákonem. Alfa i Omega vždy představuje konec spolu s počátkem, a tím se sama „debata“ stává symbolem jednoho z hříchů našich otců, který musí být uznán a vyznán, aby mohla být naplněna modlitba z dvacáté šesté kapitoly Leviticu.

Danielova modlitba v deváté kapitole představuje modlitbu, která musí být pronesena na závěr tří a půl dne ze Zjevení jedenáct. Toto časové období je v Izajáši dvacet sedm znázorněno jako období, kdy „opevněné město bude zpusťšeno, příbytek opuštěn a zanechán jako poušť; tam se bude pást tele, tam bude odpočívat a ožírat jeho ratolesti. Když jeho větve uschnou, budou odlámány; přijdou ženy a zapálí je, neboť je to lid bez rozumnosti; proto ten, který je učinil, se nad nimi nesmiluje, a ten, který je utvořil, jim neprokáže přízeň.“

Dvěma svědkům se neproказuje „žádná přízeň“, neboť hlásali falešné proroctví, které uvedlo období „pouště“ trávající tři a půl dne. Poté se stali „lidem bez rozumnosti“, ačkoli dříve byli „opevněným městem“. Toto město se pak stalo „zpusťšeným“ a „příbytkem“, který byl „opuštěn“. Stalo se z něj mrtvé, suché kosti ležící na ulici města Sodomy a Egypta. Když jsou pak mrtví vyzváni, aby povstali, jsou zkoušeni hříchy svých otců, což zahrnuje i „spor“ na počátku období, které začíná zmocněním prvního poselství a končí příchodem třetího poselství. Předmětem sporu je, zda přijmout, či odmítnout metodologii představovanou Eliášem jejich dějin. Roku 1863 otcové adventismu odmítli poselství Mojžišových „sedmi časů“, které bylo předloženo Eliášem.

Počínaje červencem 2023 se musí uschlé ratolesti z Izajáše dvacáté sedmé kapitoly rozhodnout, zda zopakují hříchy církve v Galileji a dějiny roku 1863, jakož i dějiny 11. září 2001. Odmítnout metodologii představovanou druhou kapitolou Abakuka a dvacátou sedmou kapitolou Izajáše, stejně jako Eliášem, Janem Křtitelem a Williamem Millerem, znamená opakovat hříchy našich otců, namísto toho, abychom měli užitek ze svatých příkladů, které byly zaznamenány pro ty, na něž přišly konce věků.

To všecko se jim přihodilo jako příklady a bylo to zapsáno k našemu napomenutí, na něž přišel konec věků. A proto ten, kdo se domnívá, že stojí, ať dbá, aby nepadl. Nepostihlo vás pokušení než takové, jaké je lidské; ale Bůh je věrný, který nedopustí, abyste byli pokoušeni nad své

síly, nýbrž spolu s pokušením dá i východisko, abyste je mohli snést. Proto, moji nejmilejší, utíkejte před modlářstvím. Mluvím jako k moudrým; posuďte sami, co pravím. 1 Korintským 10,11–15.

Posvátná metodologie zakládá poselství Půlnočního volání, které je poselstvím pozdního deště. Toto poselství, je-li duchovně přijato jako pokrm, vytváří odpovídající zkušenost stejně jistě, jako Danielovi a třem mládencům strava z luštěnin přinesla krásnější a plnější vzhled. Avšak ve druhé kapitole Abakuka je kamenem úrazu pro ty, kdo odmítají nabídku ospravedlnění z víry, pýcha, která jim brání pokračovat v poznávání Hospodina. Jestliže kdy nastal čas, kdy Boží lid nemůže odkládat dílo přijetí pravé metodologie a požívání poselství z ruky anděla, pak je to nyní!

„Nesmíme čekat na pozdní déšť. Přichází na všechny, kdo rozpoznají a přivlastní si rosu a přehánky milosti, které na nás dopadají. Když shromažďujeme úlomky světla, když si vážíme jistých Božích milosrdenství, Boha, který si přeje, abychom Mu důvěřovali, tehdy bude zaslíbení za zaslíbením naplněno. „Nebo jako země vydává svůj pučící výhonek a jako zahrada dává vzrůst tomu, co je v ní zaseto, tak Panovník Hospodin způsobí, že spravedlnost a chvála vzejdou přede všemi národy.“ Izajáš 61,11. Celá země má být naplněna Boží slávou.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, svazek 7, 984.

Boží prorocké slovo určilo, že když budou velké budovy města New York svrženy, sestoupí anděl ze Zjevení osmnáct a „Zjevení osmnáct, verše jedna až tři, se naplní“. Izajáš dvacet sedm označuje tento čas jako „den východního větru“ a je to doba, kdy je „prudký vítr“ zadržen. „S mírou, když vypučí, budeš se s ním přit; zadržuje svůj prudký vítr v den východního větru.“ Sestra Whiteová označuje tentýž čas.

„V té době, kdy se dílo spasení bude chýlit ke konci, bude na zemi přicházet soužení a národy budou rozhněvány, avšak budou zadržovány, aby nepřekazily dílo třetího anděla. V té době přijde „pozdní déšť“ neboli občerstvení od přítomnosti Páně, aby dal moc mocnému volání třetího anděla a připravil svaté, aby obstáli v době, kdy bude vylito sedm posledních ran.“ Early Writings, 85.

Mocnost, která rozhněvala národy, přišla, když začal padat pozdní déšť. Jakmile však tato mocnost rozhněvala národy, byla zadržena, neboť Izaiáš zaznamenal, že „zadržuje svůj prudký vítr“. Prudký vítr je východní vítr a tento vítr je zadržován, když pozdní déšť začíná skrápět a dílo spásy se uzavírá. Závěrečné dílo spásy je dobou zapečetování. „Řádek za řádkem“ je prudký neboli východní vítr, který je zadržován během zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc, čtyřmi větry ze sedmé kapitoly Zjevení.

A potom jsem viděl čtyři anděly stojící na čtyřech úhlech země, zadržující čtyři větry země, aby vítr nevál na zemi ani na moře ani na žádný strom. A viděl jsem jiného anděla vystupujícího od východu slunce, majícího pečeť živého Boha; a zvolal mocným hlasem ke čtyřem andělům, jimž bylo dáno škodit zemi a moři, řka: Neškodíte zemi ani moři ani stromům, dokud neoznačíme služebníky našeho Boha pečeti na jejich čelech. Zjevení 7,1–3.

Zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc bylo předobrazeno Kristovým triumfálním vjezdem do Jeruzaléma. Zde Kristus, poprvé a naposledy ve svém životě, jel na oslu (symbolu islámu) a Lazar

vedl průvod do Jeruzaléma. Sestra Whiteová označuje Lazara za symbol pečeti v oné dějinné události.

„Tím, že Kristus otálel přijít k Lazarovi, sledoval záměr milosrdenství vůči těm, kdo Ho nepřijali. Prodléval, aby vzkříšením Lazara z mrtvých dal svému zatvrzelému, nevěřícímu lidu další důkaz, že On je skutečně ‚vzkříšení i život‘. Nechtěl se vzdát veškeré naděje pro lid, pro ubohé, bloudící ovce domu Izraele. Jeho srdce se lámalo pro jejich nekajícnost. Ve svém milosrdenství zamýšlel dát jim ještě jeden důkaz, že je Obnovitelem, Tím, který jediný mohl vynést na světlo život a nesmrtelnost. To mělo být důkazem, který kněží nemohli překroutit. To byl důvod Jeho prodlení s odchodem do Betanie. Tento vrcholný zázrak, vzkříšení Lazara, měl stvrdit Boží pečeti Jeho dílo i Jeho nárok na božství.“ Touha věků, 528, 529.

Doba prodlévání, která začala 18. července 2020, je představena Kristovým prodléváním předtím, než vzkřísil Lazara. Doba prodlévání z jedenácté kapitoly Zjevení končí na závěr tří a půl dne. Během těchto dnů leželi dva svědkové mrtví na ulici. A právě tak, jako měl být Lazar po době prodlévání vzkříšen, tak tomu bylo i se dvěma Janovými svědky. Jakmile byli vzkříšeni, vedou průvod do Jeruzaléma, což představuje „pečeť Boží“ a „korunující zázrak“, který dosvědčuje Kristovo božství. Vzkříšení označuje završení zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc, k němuž dochází, zatímco čtyři větry, východní vítr, prudký vítr, jenž přišel 11. září 2001, jsou zadržovány.

V hodině, kterou představuje nedělní zákon, jsou tyto větry uvolněny, aby přinesly odplatný soud nad šelmou ze země ze třinácté kapitoly Zjevení. Již nyní dokonce prokluzují mezi prsty těch čtyř andělů, kteří je během doby pečetění zadržují. Jeden z nejhlubších odkazů v Duchu proroctví, vztahujících se ke dni východního větru, se nachází v Testimonies, svazku devět. Tento svazek začíná inspirovanými slovy na straně jedenáct, a tak symbolicky začíná na „devět-jedenáct“. Název kapitoly zní „Poslední krize“, avšak je to také první kapitola oddílu nazvaného „Pro příchod Krále“.

Neexistuje žádný důkaz, že by oddíl a název kapitoly byly záměrně upraveny editory, kteří svazek sestavili; příchod Krále je však snadno rozpoznatelný jako příchod ženicha, který se v podobenství o deseti pannách odehrává spolu s půlnoční krizí vyvolanou mezi pannami přítomností či nedostatkem oleje v jejich nádobách. Půlnoční krize, která nyní přichází, je, jak název vyjadřuje, poslední krizí pro deset panen. V této krizi projeví, zda mají olej, či nikoli. Olej není jednoduše Duch svatý; je přesně vymezen jako Duch svatý, a také jako správné poselství, a také jako správný charakter.

Správná metodologie ustavuje správné poselství Půlnočního volání a toto poselství, přijaté a uvedené ve skutek, vytváří správný charakter. Tento charakter je v poslední krizi charakterem, který přijímá pečeť Boží. Proces zapečetování Božího lidu začal s příchodem dne východního větru, 11. září 2001. Poselství onoho času tehdy mělo být snědno. Zda jíst, či nejíst, je znázorněno Izajášovou „rozpravou“ a také Chabakukovou otázkou, co mají strážní odpovědět v tom sporu. Doba prodlení z Matouše dvacáté páté kapitoly a z Chabakuka končí znázorněním dvou tříd ctitelů. Doba prodlení, znázorněná třemi a půl dny ve Zjevení jedenácté kapitoly, je téměř u konce.

Tato doba prodlení je rovněž znázorněna na začátku kapitoly v devátém svazku oddílem z listu Židům, kde Pavel parafrázuje čtvrtý verš druhé kapitoly Abakuka. Pavlův odkaz zasazuje Abakuka 2 do hnutí třetího anděla, neboť právě v těchto dějinách Kristus vstoupil do nejsvětější svatyně, právě v těchto dějinách bylo zjeveno světlo Jeho velekněžské služby, a právě v listu Židům Pavel podává nejjasnější zjevení Kristovy velekněžské služby v Božím slově.

Abakuk 2 v hnutí prvního anděla dosud nerozpoznal Kristův pohyb do Nejsvětější svatyně, neboť k němu nedošlo až do konce hlásání půlnočního volání. Doba prodlení, na niž odkazuje Pavel, je dobou prodlení Abakuka a Matouše, avšak je to doba prodlení, která měla začít 18. července 2020. Poslední verš Abakuka 2 představuje závěr půlnočního volání v milleritských dějinách a příchod třetího anděla:

Hospodin je však ve svém svatém chrámu; ať před ním umlkne celá země. Abakuk 2,20.

Svědectví, svazek devátý, zdůrazňuje, počínaje stranou jedenáctou (devět-jedenáct), podobenství o deseti pannách, dobu prodlení a její souvislost s Abakukem a Matoušem, jakož i závěrečnou krizi a 11. září 2001, kdy dospěla prorocká rozprava.

„Oddíl 1 — Pro příchod Krále“

„Ještě maličko, a ten, který má přijít, přijde a nebude prodlévat.“ Židům 10,37.“

„Poslední krize“

„Žijeme v době konce. Rychle se naplňující znamení doby prohlašují, že Kristův příchod je blízko přede dveřmi. Dny, v nichž žijeme, jsou vážné a významné. Duch Boží je postupně, avšak jistě odnímán ze země. Rány a soudy již dopadají na ty, kdo pohrdají milostí Boží. Pohromy na zemi i na moři, neustálený stav společnosti, poplachy války, jsou hrozivými znameními. Předpovídají blížící se události největšího významu.“

„Nástroje zla spojují své síly a sjednocují se. Posilují se pro poslední velikou krizi. V našem světě mají brzy nastat velké změny a závěrečné události budou probíhat rychle.“

„Stav věcí ve světě ukazuje, že doby soužení jsou bezprostředně před námi. Denní tisk je plný náznaků strašlivého konfliktu v blízké budoucnosti. Drzé loupeže jsou častým jevem. Stávky jsou běžné. Krádeže a vraždy se páchají na každém kroku. Lidé posedlí demony berou životy mužů, žen i malých dětí. Lidé propadli neřesti a převládá každý druh zla.“

„Nepřítel uspěl v překrucování spravedlnosti a v naplňování lidských srdcí touhou po sobeckém zisku.“

„Spravedlnost stojí opodál, neboť pravda padla na ulici a právo nemůže vejít.“ Izajáš 59,14. Ve velkých městech žijí zástupy lidí v chudobě a bídě, téměř bez jídla, přístřeší a oděvu; zatímco v týchž městech jsou i ti, kdo mají více, než by si srdce mohlo přát, kdo žijí v přepychu a utrácení své peníze za bohatě zařízené domy, za osobní okrasu, anebo, což je ještě horší, za uspokojování smyslných žádostí, za alkohol, tabák a jiné věci, které ničí schopnosti mozku, vyvádějí mysl z rovnováhy a mravně ponižují duši. Křik hladovějícího lidstva vystupuje před Boha, zatímco lidé každým druhem útisku a vydírání hromadí obrovská bohatství.

„Při jedné příležitosti, když jsem byla v New Yorku, byla jsem v nočním vidění povolána spatřit budovy, které se zvedaly poschodí za poschodím k nebi. O těchto budovách se prohlašovalo, že jsou ohnivzdorné, a byly postaveny k oslavě svých majitelů a stavitelů. Tyto budovy se tyčily výš a ještě výš a byly v nich použity nejdražší materiály. Ti, jimž tyto budovy patřily, si nekladli otázku: ‚Jak můžeme co nejlépe oslavit Boha?‘ Pán nebyl v jejich myšlenkách.“

„Pomyslela jsem si: ‚Ó, kéž by ti, kteří takto vynakládají své prostředky, mohli vidět své jednání tak, jak je vidí Bůh! Hromadí nádherné budovy, ale jak pošetilé je v očích Vládce vesmíru jejich plánování a vymýšlení. Nezkoumají všemi silami srdce a mysli, jak by mohli oslavit Boha. Ztratili ze zřetele tuto první povinnost člověka.“

„Jak tyto honosné budovy vyrůstaly, jejich majitelé se s ctižádostivou pýchou radovali, že mají peníze, jimiž mohou hovět sobě a vzbuzovat závist svých sousedů. Velká část peněz, které takto investovali, byla získána útlakem, vymačkáváním chudých. Zapomněli, že v nebi je veden záznam o každém obchodním jednání; každý nespravedlivý obchod, každý podvodný čin je tam zaznamenán. Přichází doba, kdy lidé ve svém podvodu a zpupnosti dosáhnou bodu, za nějž jim Hospodin nedovolí jít, a poznají, že shovívavost Jehovova má své meze.“

„Výjev, který se mi poté zjevil, byl požární poplach. Lidé pohlíželi na vysoké a domněle ohnivzdorné budovy a říkali: ‚Jsou naprosto bezpečné.‘ Tyto budovy však byly stráveny, jako by byly zhotoveny ze smoly. Hasičské stříkačky nemohly nijak zastavit zkázu. Hasiči nebyli schopni stříkačky obsluhovat.“ Testimonies, svazek 9, 11–13.

„Debata“, která proběhla o metodologii na počátku období znázorněného v 1. kapitole knihy Daniel; a také znázorněného v kapitolách Daniel 1 až 3; a také znázorněného dějinami počínajícími 11. srpna 1840; a také znázorněného v dějinách 6. kapitoly Janova evangelia, při krizi v Galileji; a také znázorněného dějinami 11. září 2001 (až do 18. července 2020), se nyní opakuje, nikoli v adventismu obecně, nýbrž mezi mrtvými suchými kostmi, které jsou probouzeny ze své letargie „hlasem“ volajícího na poušti.

V příštím článku se budeme zabývat metodologií představovanou pozdním deštěm, jak je znázorněna v kapitolách dvacáté osmé a dvacáté deváté knihy Izajáš.

I slyšel jsem hlas Páně, který říkal: Koho pošlu a kdo nám půjde? I řekl jsem: Zde jsem, pošli mne. A on řekl: Jdi a řekni tomuto lidu: Slyšte stále, ale nerozumějte; hleďte stále, ale nepoznávajíte. Učiň srdce tohoto lidu tučným, jejich uši zatěžkej a jejich oči zavři, aby neviděli svými očima a neslyšeli svými ušima a neporozuměli svým srdcem a neobrátili se a nebyli uzdraveni. I řekl jsem: Pane, dokdy? A on odpověděl: Dokud města nezpustnou bez obyvatel a domy bez člověka a země nebude zcela zpuštěná, a dokud Hospodin neodstraní lidi daleko a uprostřed země nebude veliké opuštění. Avšak ještě v ní bude desetina, ta se navrátí, a přece bude vydána zkáze; jako terebint a jako dub, v nichž zůstává pařez, když jsou skáceny: tak svaté símě bude jejím pařezem. Izaiáš 6,8–13.